

ВАЖЛИВІСТЬ ЗАСТОСУВАННЯ ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У ВИКЛАДАННІ СОЦІАЛЬНОЇ ТА ЗДОРОВ'ЯЗБЕРЕЖУВАЛЬНОЇ ОСВІТНЬОЇ ГАЛУЗІ

Стаття присвячена дослідженню використання інформаційно-комунікаційних технологій у викладанні соціальної та здоров'язбережувальної освітньої галузі. Аналізуються сучасні тенденції інтеграції ІКТ в освіту та розкриваються можливості цифрових засобів та онлайн-технологій для створення динамічного навчального середовища.

Ключові слова: соціальна та здоров'язбережувальна освітня галузь, соціальний та здоров'язберігаючий освітній сектор, інформаційно-комунікаційні технології, онлайн-технології, цифровізація освіти, критичне мислення.

The article is devoted to the study of the use of information and communication technologies in the social and health care education sector. Modern trends in the integration of ICT in education are analyzed and the possibilities of digital tools and online technologies for creating a dynamic learning environment are revealed.

Keywords: social and health care education branch, social and health care education sector, information and communication technologies, online technologies, digitalization of education, critical thinking.

Вступ. Сьогодні інформаційно-комунікаційні технології (ІКТ) відіграють вирішальну роль в освіті, особливо в соціальному та здоров'язберігаючому освітньому секторі. Ці технології мають важливе значення для покращення досвіду навчання, полегшення спілкування та сприяння обізнаності здобувачів освіти щодо здоров'я. Інтеграція ІКТ в освіту узгоджується з метою розвитку компетенцій здобувачів освіти, які сприяють соціальній взаємодії, збереженню особистого здоров'я та загальному благополуччю.

У контексті соціальної та здоров'язбережувальної освіти ІКТ можна використовувати для надання інтерактивного та захоплюючого досвіду навчання, сприяння грамотності щодо здоров'я та полегшення спілкування між здобувачами освіти, викладачами та батьками. Використовуючи інструменти та ресурси ІКТ, викладачі можуть підвищити ефективність методів навчання, заохочувати активну участь та надавати здобувачам освіти доступ до великої кількості інформації, пов'язаної з соціальними взаємодіями, збереженням здоров'я та загальним благополуччям.

Крім того, використання ІКТ дозволяє здобувачам освіти набути цифрових навичок, здібностей критичного мислення та здатності

ефективно орієнтуватися в інформаційному просторі. Використовуючи інформаційно-комунікаційні технології, педагоги можуть створити динамічне навчальне середовище, яке підтримує розвиток компетенцій здобувачів освіти щодо соціальної взаємодії, обізнаності про здоров'я та особисте благополуччя.

Постановка та обґрунтування актуальності проблеми.

Важливість застосування інформаційно-комунікаційних технологій в освіті - одна з найбільш важливих і стійких тенденцій розвитку світового освітнього простору. Використання сучасних інформаційно-комунікаційних технологій під час викладання соціальної та здоров'язбережувальної освітньої галузі Нової української школи - це не просто нове віяння часу, а необхідність і пошук нового сенсу викладення матеріалу. Адже сучасне навчання повинно проводитися на високому рівні, створювати передумови для інтенсифікації освітнього процесу. Потому педагогічні працівники не тільки повинні користуватися технічними засобами навчання, а й використовувати їх на будь-якому етапі заняття, що сприятиме розкриттю, збереженню і розвитку особистісних якостей учнів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

Аналіз науково-педагогічної літератури показав, що найважливішою педагогічною умовою ефективного застосування ІКТ у науці й освітньому процесі є орієнтація на виховання інформаційної культури учасників освітнього процесу. Її розглядають як засіб підвищення знань (Т. Баранова), професійної компетентності (М. Головань, В. Яценко), творчої активності (В. Смагін), формування самостійності (Н. Коваль, В. Степашко), творчої самореалізації (Л. Левченко), творчої особистості (О. Павленко, І. Гончарова), дослідницької позиції (В. Лісовій), дослідницьких умінь (І. Краснощок, М. Фалько), дослідницьких здібностей (В. Андреев, С. Білоус), засіб актуалізації професійно значущих знань (М. Князян) тощо.

Метою даної статті є дослідження проблеми застосування та інтеграції інформаційно-комунікаційних технологій у соціальній та здоров'язберігаючій освітній сектор в умовах цифровізації освітнього простору.

Виклад основного матеріалу. Інформаційно-комунікаційні технології (ІКТ), які використовуються в соціальній та здоров'язберігаючій освітній галузі, охоплюють низку інструментів і ресурсів, спрямованих на покращення навчального досвіду, сприяння обізнаності про здоров'я та полегшення спілкування. Деякі з ІКТ, які зазвичай використовуються в цьому освітньому просторі, включають:

1. Інтерактивні навчальні платформи: освітні платформи, які пропонують інтерактивні функції, мультимедійний вміст та інструменти для спільної роботи, щоб залучити здобувачів освіти до соціальних питань і тем, пов'язаних зі здоров'ям.

2. Програми для навчання здоров'ю: мобільні програми, призначені для надання інформації на теми здорового способу життя, пропаганди здорової поведінки та підвищення обізнаності про різні проблеми зі здоров'ям.

3. Інструменти онлайн-комунікації: платформи, які дозволяють спілкуватися між здобувачами освіти, викладачами та медичними працівниками, щоб сприяти обговоренню, обмінюватися ресурсами та співпрацювати в соціальних проєктах та проєктах, пов'язаних зі здоров'ям.

4. Віртуальна реальність (VR) і доповнена реальність (AR): технології, які створюють захоплюючий досвід навчання, дозволяючи здобувачам освіти досліджувати

соціальні сценарії або симуляції, пов'язані зі здоров'ям, у віртуальному середовищі.

5. Цифрові ресурси для медичної грамотності: інтернет-ресурси, такі як вебсайти, відео та електронні книги, пропонують інформацію про зміцнення здоров'я, профілактику захворювань і вибір здорового способу життя.

Інтегруючи ці інформаційно-комунікаційні технології в соціальний і здоров'язберігаючий освітній сектор, освітяни можуть підвищити якість освіти, сприяти медичній грамотності та надати здобувачам освіти можливість приймати обґрунтовані рішення щодо їхньої соціальної взаємодії та благополуччя.

У соціальному та здоров'язберігаючому освітньому секторі розвиваються різні компетенції, щоб покращити навички та знання здобувачів освіти, пов'язані із соціальними взаємодіями, збереженням здоров'я та загальним благополуччям. Виходячи з наданих джерел, компетентності, які зазвичай формуються в цій освітній галузі, включають:

1. Соціальна компетентність. Розвиток соціальної компетентності сприяє нестандартним заняттям, адаптованим до індивідуальних стилів роботи та можливостей здобувачів освіти, а також шляхом експериментальної роботи. Соціальна компетентність включає в себе здатність ефективно взаємодіяти з іншими, чітко спілкуватися, співпрацювати та орієнтуватися в соціальних ситуаціях із співчуттям та розумінням.

2. Компетентність щодо збереження здоров'я. У контексті збереження здоров'я наголошується на компетентностях, пов'язаних із грамотністю щодо здоров'я, здоровою поведінкою та профілактикою захворювань. Це включає здатність приймати обґрунтовані рішення щодо особистого здоров'я, розуміти інформацію, пов'язану зі здоров'ям, і приймати практики, що сприяють добробуту.

3. Ключові компетентності. Формування ключових компетентностей у соціальній та здоров'язберігаючій освітній галузі базується на особистих якостях, індивідуальному, соціальному, культурному та освітньому досвіді здобувачів освіти, а також їхніх потребах.

Ці ключові компетенції охоплюють широкий спектр навичок і атрибутів, які необхідні здобувачам освіти для налагодження соціальних взаємодій, обізнаності про здоров'я та поліпшення загального добробуту.

4. Рівні здоров'язбережувальних компетенцій. Дослідження підкреслюють важливість розвитку здоров'язбережувальних компетенцій у педагогічних працівників, зосереджуючись на критеріях, індикаторах та рівнях їхньої сформованості.

Це підкреслює важливість оволодіння учасниками освітнього процесу необхідними навичками для сприяння здоров'ю та благополуччю в різних соціальних контекстах.

Загалом сектор соціальної та здоров'язбережувальної освіти спрямований на формування компетенцій, що дають змогу здобувачам освіти ефективно брати участь у соціальних взаємодіях, приймати обґрунтовані рішення щодо здоров'я та сприяти збереженню свого благополуччя та добробуту інших.

У соціальній та здоров'язбережувальній освітній галузі культивуються різні особистісні якості та характеристики, щоб покращити розвиток здобувачів освіти у соціальних взаємодіях. Виходячи з наданих джерел, особистісні якості, які зазвичай формуються в цій освітній сфері, включають:

1. Емпатія: виховання емпатії має вирішальне значення для сприяння позитивній соціальній взаємодії, розумінню поглядів інших та розвитку сприятливого середовища для обговорень і заходів, пов'язаних зі здоров'ям.

2. Комунікативні навички: розвиток ефективних комунікативних навичок має важливе значення для того, щоб здобувачі освіти могли висловлювати свої думки, брати участь у змістовних діалогах і співпрацювати з іншими учасниками в соціальних проєктах та проєктах, пов'язаних зі здоров'ям.

3. Критичне мислення: заохочення навичок критичного мислення дозволяє здобувачам освіти аналізувати інформацію, оцінювати рішення, пов'язані зі здоров'ям, і робити обґрунтований вибір, який сприятиме їхньому добробуту та добробуту оточуючих.

4. Стійкість: розвиток стійкості допомагає здобувачам освіти ефективно справлятися з труднощами, невдачами та стресовими факторами, сприяючи психічному благополуччю та здатності впевнено орієнтуватися в соціальних ситуаціях.

5. Самосвідомість: розвиток самосвідомості дозволяє здобувачам освіти зрозуміти свої емоції, цінності та переконання, що веде до кращого прийняття рішень щодо соціальних взаємодій і поведінки, пов'язаної зі здоров'ям.

6. Адаптивність: розвиток здатності до адаптації дає здобувачам освіти можливість пристосовуватися до мінливих обставин, сприймати нові ідеї та ефективно реагувати на соціальні проблеми та проблеми, пов'язані зі здоров'ям.

Загалом сектор соціальної та здоров'язбережувальної освіти спрямований на формування особистих якостей здобувачів освіти, таких як емпатія, комунікативні навички, критичне мислення, стійкість, самосвідомість та здатність до адаптації, щоб сприяти цілісному розвитку, покращувати соціальну взаємодію та віддавати пріоритет збереженню здоров'я в освіті.

У майбутніх соціальних працівників соціальної та здоров'язбережувальної освітньої галузі формуються різноманітні особистісні якості, які відіграють важливу роль у професійній діяльності, що є особливо важливим у наших реаліях під час війни. Згідно з наданими джерелами, особливі якості, що розвиваються у майбутніх соціальних працівників у цих галузях освіти, включають:

1. Доброта та Чуйність: розвиток доброти та чуйності сприяє створенню позитивного середовища для спілкування з людьми, особливо з тими, хто потребує психологічної чи соціальної підтримки.

2. Терпимість та Привітність: важливою якістю є терпимість у ставленні до інших людей та здатність бути привітним у будь-яких ситуаціях, що сприяє встановленню довіри та ефективної взаємодії.

3. Самовдосконалення та адаптивність: розвиток навичок самовдосконалення та адаптивності дає можливість майбутнім соціальним працівникам адаптуватися до різноманітних ситуацій та вирішувати складні завдання.

4. Емпатія та сприйнятливості: формування емпатії дозволяє майбутнім фахівцям краще розуміти почуття й потреби інших людей, що є ключовим для успішної взаємодії з клієнтами.

Отже, у процесі навчання у соціальній та здоров'язбережувальній освітній галузі освіти акцентування на формування таких якостей як доброта, чуйність, терпимість, привітність, самовдосконалення, адаптивність та емпатія призводять до покращення професійної діяльності педагогічних працівників.

Щоб поліпшити навчання в секторі соціальної та здоров'язбережувальної освіти за допомогою інформаційно-комунікаційних технологій, на основі наданих джерел можна реалізувати кілька ключових стратегій:

1. Професійний розвиток педагогів: використання ІКТ для підвищення професійних навичок викладачів, дозволяючи їм ефективно інтегрувати технології у свої методи навчання.

2. Залучення батьків: впровадження ІКТ-інструментів для оцінки психолого-педагогічної компетентності батьків та залучення їх до освітнього процесу, створення єдиного інформаційного середовища, яке підтримує сімейне виховання.

3. Створення інтерактивного навчального середовища: розробка активних та функціональних систем, які підтримують сімейне виховання шляхом використання інформаційних та комп'ютерних технологій, забезпечуючи активну участь батьків у навчальному процесі.

4. Підвищення педагогічної культури: ІКТ можна використовувати для підвищення педагогічної культури батьків, опікунів та причетних до виховання осіб, сприяючи більш цілісному підходу до освіти та залучення членів родини до процесу навчання

5. Інноваційні методи навчання: впроваджуючи ІКТ для створення інноваційних методів навчання, можна задовольняти потреби здобувачів освіти у безпеці, любові, повазі та самореалізації, забезпечуючи всебічний підхід до освіти в секторі збереження здоров'я.

Інтегруючи ці стратегії, викладачі можуть ефективно використовувати інформаційно-комунікаційні технології для покращення результатів навчання, посилення участі сім'ї та сприяння медико-санітарній освіті в секторі соціальної та здоров'язбережувальної освіти.

Щоб забезпечити доступ до інформаційно-комунікаційних технологій для всіх здобувачів освіти у галузі соціальної та здоров'язбережувальної освіти, на основі наданих джерел можна реалізувати декілька стратегій:

1. Розвиток інфраструктури: створення надійної інфраструктури ІКТ у навчальних закладах, включаючи надійне підключення до Інтернету, доступ до комп'ютерів або пристроїв і необхідних програм.

2. Навчання та підтримка: забезпечення навчання та підтримки вчителів, здобувачів освіти та батьків щодо того, як ефективно використовувати засоби ІКТ для навчання та спілкування.

3. Справедливий розподіл: забезпечення справедливого розподілу ресурсів ІКТ серед здобувачів освіти, незалежно від їхнього соціально-економічного походження, щоб запобігти цифровому розриву.

4. Співпраця із зацікавленими сторонами: співпраця з урядовими установами, навчальними закладами та приватними організаціями для забезпечення фінансування та розподілу ресурсів для впровадження ІКТ у школах.

5. Реалізація політики: реалізація політики на інституційному та національному рівнях, яка надає пріоритет інтеграції ІКТ у освіту та забезпечує рівний доступ для всіх здобувачів освіти.

Впроваджуючи ці стратегії, навчальні заклади можуть працювати над забезпеченням рівного доступу до ІКТ для всіх учасників освітнього процесу соціальної та здоров'язбережувальної освітньої галузі, сприяючи розбудові здорового й безпечного освітнього середовища.

Висновок. Застосування та інтеграція інформаційно-комунікаційних технологій у соціальній та здоров'язбережувальній освітній галузі в умовах цифровізації освітнього процесу відіграє важливу роль у сприянні цілісному розвитку, покращенню результатів навчання та озброєнню здобувачів освіти необхідними навичками для впевненого орієнтування у все більш цифровому світі, водночас надаючи пріоритет соціальним аспектам та аспектам, пов'язаним зі свідомим вибором здорового способу життя.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Пометун О. І. Сучасний урок. Інтерактивні технології навчання : наук.-метод. посібн. Київ: А.С.К., 2004. 192 с
2. Жук Оксана. Застосування інформаційно-комунікаційних технологій у вивченні економіки. URL: https://www.socosvita.kiev.ua/sites/default/files/Zhuk_PROCEEDING-IES-2016.pdf
3. Інформаційні та комунікаційні технології навчання в системі загальної середньої освіти зарубіжних країн : навч.-метод. посіб. / Гриценчук О. О. та ін.; за заг. ред. В.Ю.Бикова. Київ: Педагогічна думка, 2012. 176 с.
4. Інноваційні технології навчання : навч. посібн. для студ. вищих технічних навчальних закладів / Бахтіярова Х.Ш.; заг. ред. Арістова А.В. Київ: НТУ, 2017. 172 с.